

จากวันนماะบูชาถึง วาเลนไทน์

----- ระพี สาคริก -----

วันที่ 14 กุมภาพันธ์ ที่ผ่านมา เป็นวันนماะบูชาและทรงกันกับวันวาเลนไทน์ด้วย ทำให้หลายคนพยายามเอาหัวใจเป็นหัวใจสังเกตุและนำไปสู่การวิจารณ์กันพอสมควร หลายคนมองว่าระหว่างวันแห่งพุทธศาสนา กับวันแห่งความรักเป็นคนละเรื่องกัน และคิดไปว่าระหว่างสองทิศทางซึ่งตรงกันข้าม ด้านไหนจะมีอิทธิพลเหนือกว่า

ผมมีเรื่องที่จะนำมาเล่าสู่กันฟัง เมื่อไม่กี่ปีมานี้ตนเองถูกขอร้องให้เข้าไปเป็นกรรมการวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาหลักสูตรปรัชญาโทของคณะสังคมสงเคราะห์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งเป็นงานวิจัยในหัวข้อเรื่อง ความรักกับพุทธศาสนา มีหัวข้อสังเกตุชวนให้เก็บมาคิดสิ่งหนึ่งคือ เมื่อกล่าวถึงหัวข้อวิทยานิพนธ์ครั้งใด ก็มักมีบางคนซึ่งอยู่ในวงการท้าไปเกิดความสงสัยและประภาว่า พุทธศาสนาไปเกี่ยวข้องอะไรกับเรื่องความรัก จากเหตุตั้งกล่าวว่าพุทธกันไปได้สักหน่อย เรื่องก็คือ ฯ ปรากฏข้อกอกมาว่า ผู้พูดมีความเช้าใจประเด็นความรักเนี้ยไปที่ความรู้สึกทางเพศ

ในเมื่อเราเชื่อกันว่าคนไทยทั่วไปหรือส่วนใหญ่เป็นชาวพุทธ บางคนก็กล่าวว่า เมืองไทยเป็นเมืองพุทธศาสนา หากพื้นฐานสังคมไทยคือพุทธศาสนาจริง คนไทยส่วนใหญ่ก็คงไม่น่าจะเข้าใจเรื่องความรักโดยเน้นอยู่เพียงในด้านเพศเท่านั้น

หากเข้าใจสิ่งที่พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ได้ลึกซึ้ง เช่น การพึงหม恭敬 การถือสัจจะซึ่งความมีการเน้นอย่างเด่นชัดอยู่กับสิ่งที่ปรากฏอยู่ในรากรฐานตนของกันน่าจะเข้าใจได้ถึงความหมายของความรัก รวมถึงความหมายของสิ่งซึ่งมีการหยิบยกมาล่าวกันในยุคปัจจุบัน ลิทธิเสรีภาพ รวมถึงความหมายของ อุดมการณ์ ซึ่งความมีอยู่ในจิตวิญญาณของแต่ละคนและถือเป็นฐานการพัฒนาความเป็นมนุษย์ให้สะท้อนภาพขั้ดเจนยิ่งขึ้น

ในเมื่อเรากล่าวกันว่า เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ และวันวาเลนไทน์ก็เป็นวันแห่งความรัก ถ้าเรามีความเป็นชาวพุทธจริงน่าจะเห็นเป็นโอกาสสำหรับสังคมไทยที่จะสามารถแสดงความรักกันโดยมุ่งไปที่เรื่องเพศ และเข้าใจด้วยภาพพจน์ว่าวันแห่งความรักเป็นคนละเรื่องกันกับวันแห่งพุทธศาสนา สิ่งที่ปรากฏเป็นความจริงให้เห็นนี้เอง น่าจะสับสนฐานได้ด้วยหลักธรรมว่า เป็นเพราะรากรฐานความเป็นไทยได้สูญเสียไปโดยมีผลพิษเข้าไปแทนที่วัฒนธรรมท้องถิ่นให้หายไป

ไม่ว่าใครจะเรียกว่าวันวาเลนไทน์หรือวันแห่งความรัก และไม่ว่าสิ่งนี้จะมาจาก哪ฐานเรา หรือนำมาจากกระแสสังคมธรรมชาติอื่นภาษาอื่น หากเราตักขารากฐานท้องถิ่นของเราเองไว้ได้ย่อمنนำมาปรับใช้โดยเห็นเป็นโอกาสช่วยสร้างเสริมรากรฐานเราเองให้แน่นยิ่งขึ้นได้ไม่ว่าจะไร้จะจากที่ไหนและในรูป ลักษณะใด

หากมองหัวกลับไปสู่อีกด้านของที่วิถีการเปลี่ยนแปลงคงต้องยอมรับความจริงว่า คนในด้านถืออานาจเนื้อชาติการสร้างปูมต้านทานกระแสรกของชาวไทยนอก คงหล่ออยู่ให้มันแทบไม่สามารถรักประภากooth ในรากรฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความรักในเพื่อนมนุษย์ อย่างประชาจากการเลือกหารคบเลือกหา ซึ่งถือเป็นความรักที่อยู่ในรากรฐานที่อิสรภาพกสิ่งดังกล่าวซึ่งปรากฏอยู่ในจิตวิญญาณมาแต่ก่อนเดียวไม่ถูกทำลายไปโดยคนซึ่งชีวิตเกิดมาก่อน ไม่ว่าจะนำไปใช้ประโยชน์ด้วยการปฏิบัติในเรื่องใด บนพื้นฐานดังกล่าวอย่างส่งเสริมให้มีการปฏิบัติอย่างจริงจังด้วยสมารถที่แท้จริง

การเจริญสมารถินพื้นฐานการปฏิบัติในสิ่งที่ตนเองมีความรักและมุ่งมั่นอย่างแน่ย่อหน้าไปสู่การรู้ธรรมในขั้น

ฐาน หากทราบนักได้ถึงประโยชน์อันพึงได้รับจากการใช้สิ่งของตนรักเป็นสื่อเชื่อมโยงถึงภาวะทางด้านเพื่อนมนุษย์ซึ่งตนเองจำเป็นต้องอยู่ร่วมด้วยแทนการหลีกเลี่ยง เพื่อใช้ปัญหาซึ่งจริง ๆ แล้วก็คือสังคมเป็นครูสอน และผู้ที่มีคุณสมบัติดังกล่าวอยู่ในตัว ย่อมทำตนเองไปสู่ความเข้าใจเพื่อนมนุษย์ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เมตตาธรรมก็ย่อมเกิดขึ้น เป็นธรรมชาติ ซึ่งแน่นอนที่สุด หากคนในสังคมไทยมีวิธีชีวิตมุ่งสุ thiethang ดังกล่าวกว้างขวางออกไป ย่อมช่วยสร้างสรรค์ความสุข Narakruan อันสงบให้ปราภูมิเด่นชัดยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ

สังคมจึงชี้ไว้ชัดเจนว่า ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ที่คน แม้จะเป็นวันมาจะมีช้าและวันวานเห็นหาย หากจะนับสู่ การสร้างสรรค์ร่วมกันได้คงต้องมองห้องสองค้านให้ดี เห้าอึงแก่นและเห็นว่า เป็นสิ่งอยู่ใน Narakruan ความหมายเดียวกัน ซึ่งคงไม่เพียงมองเห็นโอกาสช่วยสังคมเท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่าจะนำจิตใจของตัวเองให้มีชีวิต เห้าอึงความสุขที่เป็นของจริง ได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น.

14 กุมภาพันธ์ 2538

ส. Fax 9 น. น. น. น. น.
14 กุมภาพันธ์ 14 ก.พ. 2538

จ. พ. พ. พ. พ.
14 กุมภาพันธ์ 14 ก.พ. 2538